

ΛΟΓΟΣ

Ν. ΣΤΕΦΑΝΙΔΟΥ

ΒΟΥΛΕΥΤΟΥ ΑΓΥΙΑΣ

Ἐκφωνηθεὶς τῇ 13ῃ Φεβρουαρίου 1882, περὶ τῆς ἐπιχωρώσεως τῆς ἐκλογῆς τῆς ἐπαρχίας Ἀγυιάς.

Κύριοι Βουλευταί,

Οὗτοι ἀπόβλητον ἔπος ἔσεται, ὅ,τι κεν εἴπω.

Τουτέστιν μὴ ἀποβάλλετε τὸν λόγον μου, πρὶν βαρβανίσσητε αὐτὸν δικαιογνωστικῶς.

Κύριοι,

Κατέβην εἰς τὴν πολιτικὴν κοινότητα τῆς βουλευτικῆς υποψηφιότητος εἰς τὰς ἐπαρχίας Θεσσαλομαγνησίας καὶ Ἀγυιάς, συνεπεία προσκλήσεως τῶν προκρίτων τῶν εἰρημένων ἐπαρχιῶν, καὶ ἀπεφάσισα τοῦτο, τοῦ νὰ τεθῶ υποψήφιος βουλευτῆς ἀμφοτέρων τῶν ἐπαρχιῶν, ἐθούμενος τὰ μᾶλλον ἀπὸ τὸ φιλοσοφικὸν δόγμα τοῦ ἀρχαίου φιλοσόφου Πλάτωνος τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος, λέγον :

Καὶ εἰσεσθαι δεῖ καὶ μᾶλλον ὑπείκειν καὶ θαυπεῖν Πατρίδα χαλεπαίνουσαν, ἢ πατέρα, ἢ μητέρα, καὶ γὰρ μητὸς τε καὶ πατὸς καὶ τῶν ἄλλων προγόνων ἀπάντων τιμιώτερον ἐστὶ πατρίς, καὶ σεμνότερον καὶ ἁγιώτερον καὶ ἐν μείζονι μοίρᾳ, καὶ παρὰ θεοῦ, καὶ παρ' ἀνθρώπων τοῖς γε νοῦν ἔχουσι.

Τὸ δόγμα τοῦτο ἐπέδρα, ὡς τὸ πῦρ τοῦ Προμηθεὺς ἀνέφλεγεν εἰς τὰ στήθη τὴν φιλοπατρίαν εἰς τοὺς ἀγαθοὺς ἐκείνους ἀρχαίους προπάτορας ἡμῶν τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος, οἵτινες ὕψωσαν δι' ἔργων ἐπιφανῶν τὴν Ἑλλάδα εἰς τὸ ὑψιστον σημεῖον τῆς αἰγλῆς, καὶ μέχρι συντελείας κόσμου μετὰ θαυμασμοῦ αἱ νεώτεροι γενεαὶ θὰ ἀναγινώσκωσι τὴν ἑξῆς ιστορίαν αὐτῶν. Καὶ οἱ πατέρες ἡμῶν κατὰ τὸ 1821 ἐκ τοῦ θείου τούτου φιλοσοφικοῦ πλατωνικοῦ πυρὸς ἀναζωπυρωθέντες κατέβησαν εἰς τὴν ἀνίσον αἵματοσταγὴν πάλην, μὲ πηλίνους πόδας ἐθραυσαν τὰ σιδηρὰ δεσμὰ τῆς ἀφορήτου ἐκείνης θηριώδους τουρκικῆς τυραννίας, καὶ μᾶς παρέδωκαν τὴν Ἑλλάδα ἐνδοξον καὶ κραταίαν, καὶ νῦν ἐν ταῖς χερσὶν ἡμῶν ἡ ἐνδοξὸς ἐκείνη πατρίς μας κινδυνεύει νὰ ἀπολεσθῇ ὑπὸ τὸ κράτος τῆς χλευῆς καὶ καταισχύνῃς εὐρισκομένη κακῇ μοίρᾳ, καὶ σχεδὸν ἀπασα ἡ Ἑσπερία Εὐρώπη ἔπαυσε πρὸ πολλοῦ μὴ κατονομάζουσα Ἑλληνας τοὺς ἐν τῇ Ἑλλάδι κατοικοῦς ἰθαγενεῖς, ἀλλὰ χλευαστικῶς ἀποκαλεῖ αὐτοὺς Παιονίους, καὶ τοῦτο προήλθεν ἐκ τῆς ἀβελτηρίας ἡμῶν καὶ τῆς κακῆς Διοικήσεως τῶν κατὰ καιροῦ κυβερνητῶν μας, ὡς μὴ ὤφειλον νὰ ἀφήσωσι τὴν πατρίδα ὑπὸ ἀδοξίαν καὶ πρὸς τοῖς ἄλλοις ὀρμήθην εἰς τὸ νὰ τεθῶ υποψήφιος καὶ ἀπὸ τὸ λεγόμενον φιλοσοφικὸν δόγμα τοῦ Πιττακοῦ φιλοσόφου : — «καλῶς πράττει ἡ πόλις, τοῖς πονηροῖς οὐκ ἔξεστιν ἀρχειν».

ὑποψήφιος ὢν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις Θεσσαλομαγνησίας καὶ Ἀγυιάς δὲν ἐσπουδαρχήσα, οὐδὲ ἐξελεπαρῆσα τίνα τῶν ἐκλογέων μου, οὐδὲ ὑπεσχέθην ἐπιδόματα θεμιτὰ καὶ ἀθέμιτα, καὶ οὐδὲ ἔτρεξα ἀπὸ χωρίου εἰς χωρίον, οὐδὲ ἀπὸ οἴκου εἰς οἶκον τῶν ψηφοφόρων, ὅπως ἔλεψ με ψηφίσωσιν. Ἀλλ' ἀφῆσα αὐτοὺς ἐλευθέρους νὰ με ψηφίσωσιν, ἂν με ἐνόμιζον ἄξιον τῆς ἐμπιστοσύνης τῶν, καὶ μόνον εἰς τὸ χωρίον τοῦ μακαρίτου πατρός μου μετέβην καὶ ἡσπάσθην

τὸ κατώφλιον τῆς πατρικῆς μου οἰκίας, καὶ εἶδον τὸν καπνὸν τῆς ἐστίας ὑψούμενον πρὸς τὰ ἄνω λαμπρότερον καὶ αὐτοῦ τοῦ ἡλίου τοῦ ὀρίζοντος τῶν Ἀθηνῶν, ἀνακράξας γεγυυῖα τῇ φωνῇ ὡς ὁ Ὀδυσσεύς :

Αὐτὰρ Ὀδυσσεύς,

ἴεμενος καὶ καπνὸν ἀποθρώσκοντα νοῆσαι
ἥς γαίης, θανέειν ἱμείρεται.

καὶ εἰς τοὺς μὴ γνωρίζοντας με ἀπέστειλον τὴν φωτογραφίαν μου καὶ τὸ πρόγραμμά μου, εἰς ὃ εἶχον ἐκθέσει τὰς ἀρχάς μου, τὰς ὁποίας ἐπρέσβευον καὶ πρεσβεύω καὶ θέλω τηρήσει θρησκευτικῶς, τοῦ γὰρ ἡμαί ἀμείλικτος ἀντιπολιτευόμενος εἰς τὰ κακῶς ἔχοντα καὶ πρὸ δύο ἡμερῶν τῆς ἐκλογῆς μετέβην εἰς Ἀγυίαν φέρων ὡς κεφάλαιον τῆς ἐκλογῆς μου τὴν ἀτειρέα φωνήν μου καὶ γλῶσσαν, καὶ δημοσίως ἐνουθέτησα τοὺς συνεπαρχιώτας μου περὶ τῆς ἀξίας τῆς ψήφου τῶν, καὶ ὅτι ἐκ τῶν χειρῶν τῶν βουλευτῶν ἐν γένει κρέμαται ἡ εὐδαιμονία τῆς μερικῆς πατρίδος καὶ ὅλου τοῦ Κράτους ἡ ὁλβιότης, καὶ οὕτω διὰ τῆς ὁμοφώνου, ἀδόλου καὶ ὁμοθυμοῦ ψηφοφορίας τῶν ἐκλογέων τῆς ἐπαρχίας Ἀγυιάς ἀνεδείχθην βουλευτὸς ἀνὴρ καὶ ἡ ἐκλογή ἡμῶν ἐστὶν ἀμώμητος καὶ ὅλως ἀθώα, ὡς ἐξελθὼν βουλευτῆς ἐκ τῆς ἀδόλου ἀγάπης καὶ φωνῆς ὁμοθυμοῦ τῶν ἐκλογέων τῆς ἐπαρχίας Ἀγυιάς καὶ οὐχὶ ἐκ τῆς δαιδάλου καλπονοθεύσεως καὶ μίανσεως τῆς κοινῆς θελήσεως καὶ συνειδήσεως διὰ δωροδοκίας, σπουδαρχίας, ὡς συμβαίνει ἐνίοτε μοιραίως ἐν τῇ παλαιᾷ Ἑλλάδι· ἀπέστειλον δὲ τὴν φωτογραφίαν μου πρὸς τὰς ἐπαρχίας Ἀγυιάς καὶ Θεσσαλομαγνησίαν, ὅπως, ἐκτὸς τοῦ σκοποῦ τῆς γνωριμίας τῆς ἀτομικῆς μου ὀντότητος πρὸς τοὺς μὴ γνωρίζοντας με προσωπικῶς, διδάξω ἢ θέλησα τοὺς συμπολίτας μου εὐρισκομένους εἰσέτι ἐν τῇ ἀθωότητι τῶν τὸν τρόπον τῆς ἐκλογῆς τῶν ἀρίστων ἐν τῇ κοινωνίᾳ τῶν ἀνευ σπουδαρχίας καὶ πάσης ἄλλης διαφθορᾶς, ὅπως λέγει ὁ Ἰσοκράτης :

«Οἱ ἀρίστοι τὰς τιμὰς ἐξοῦσιν, οἱ δὲ ἄλλοι μὴδὲν ἀδικηθήσονται, ταῦτα γὰρ πρώτιστα καὶ μέγιστα στοιχεῖα χρηστῆς πολιτείας ἐστίν».

καὶ περιπλέον ὑποδείξω καὶ παράδειγμα εἰς τὰς ἐπαρχίας τῆς ἐλευθέρως παλαιᾶς Ἑλλάδος τοῦ τρόπου τῆς ἐλευθέρως καὶ ἀνεπηρέαστου ἐκλογῆς τῶν υποψηφίων βουλευτῶν καὶ εἰ μὲν ὁ τρόπος οὗτος τῆς ἀδιαφορίας πρὸς τὸ ψηφοφορεῖν τοὺς βουλευτὰς ἤθελεν ἐφαρμοσθῇ ἐν ταῖς ἐπαρχίαις τοῦ Κράτους, παύει πρόρριζα ἡ σπουδαρχία, καὶ τὸ ἐπαχθὲς καὶ μυσαρὸν ἔγκλημα τῆς δωροδοκίας, τὸ ὅποιον δυστυχῶς με μεγάλην ἐπίτασιν ὡς πολυκέφαλος Ὑδρα ἀναπτύσσεται κατὰ τὰς ἐκλογὰς, καὶ θέλει παύσει ἐξ ὀλοκλήρου, ἅμα οἱ ψηφοφόροι ἴδωσι τοὺς υποψηφίους βουλευτὰς ἐρχομένους ἐν τῷ μέσῳ αὐτῶν με αὐταπάρνησιν καὶ ἀδιαφορίαν θηρεύοντες μόνον τὴν βουλευτικὴν ἀξίαν ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἐγγυωρίου Κοινωνίας, πρὸς μόνον τὸν εἰλικρινῆ σκοπὸν τοῦ νὰ πράξωσι τὸ ἀγαθὸν πρὸς τὴν πατρίδα χαλεπαίνουσαν, καὶ τότε οἱ ἐκλογεῖς ἐλευθέρως ἐκλέγουν τοὺς τυχόν καταλλήλους, ὅπως ἀντιπροσωπεύσουν αὐτοὺς ἐν τῇ Κοινοβουλίᾳ.

Τοιοῦτος ὅθεν βουλευτῆς πρὸς τὸ πράξαι τὸ ἀγαθὸν πρὸς τὴν πατρίδα ἐρχομαι ἐν τῷ μέσῳ ὑμῶν, φέρων μὴ τὰς χεῖρας ὀρεγνύς, ἀλλὰ κάτω, καὶ ἐπὶ τοῦ μετώπου τῆς κεφαλῆς μου τὴν ἐπιγραφὴν :

«Οὐ χρὴ παννύχιον εὐδεῖν βουλευτὸν ἄνδρα,
ᾧ λαοὶ τ' ἐπιτετράφαται, καὶ τόσσα μέμνηται».

καὶ ζητῶ νὰ εἰσέλθω εἰς τὸν ἱερὸν τοῦτον περίβολον, (ὃν περ θεωρῶ ὡς τὸν ἱερὸν τάφον τοῦ Ἰησοῦ ἡμῶν Χριστοῦ), εἰς ὃν εἶναι συνηθροισμένοι οἱ ἐκλεκτοὶ τοῦ ἑλληνικοῦ ἔθνους. Ἄν λοιπὸν μὲ δεχθῆτε παρ' ὑμῖν, ἀδιαφοροῦντες εἰς πάντα τύπον καὶ δῆθεν παρατυπίαν, εἶναι τιμὴ σας· ἂν δὲ καὶ δὲν μὲ δεχθῆτε, ἐντροπὴ ἐδική σας.

Ἐρχομαι ἤδη νὰ ἐξετάσω ὑπὸ νομικὴν ἐποψίν τὰ ζητήματα τῆς ἀκυρώσεως τῆς ἐκλογῆς τοῦ Ἰω. Κατζικόπουλου καὶ παραπονομένου, ὅτι δῆθεν ἀπεκλείσθη ὑπὸ τοῦ πρωτοδικείου Λαρίσης τοῦ νὰ ἀνακηρυχθῇ ὑποψήφιος Ἀγυιάς ἐνεκα ἐλλείψεως 12 ἐκλογέων.

Ἀλλὰ τὸ ζήτημα τοῦτο διαφεύγει τῆς ἀρμοδιότητος τῆς Βουλῆς, καὶ τὸ πρωτοδικεῖον, ἄρθρ. 28 ἐκλ. Νόμου, ἀποφασίζει ὀριστικῶς καὶ τελεσιδικῶς, καὶ μόνον ἡ Βουλὴ ἔχει δικαίωμα νὰ ἐξετάζῃ τὰ προσόντα τῶν βουλευτῶν, ἄρθρ. 29 ἐκλ. Νόμου κατὰ τὸ ἄρθρ. 70 τοῦ Συντάγματος, καὶ ἂν τὸ ἐναντίον ἡ Βουλὴ ἔχῃ ἀρμοδιότητα νὰ ἐπιλαμβάνεται καὶ ἐξετάζῃ τὰς ἀποφάσεις τῶν Δικαστηρίων περὶ ἀνακηρύξεως τῶν υποψηφίων βουλευτῶν καὶ νὰ ἀκυρῶνῃ τὰς ἀποφάσεις ὡς παρανόμους ἢ ἐσφαλμένας καὶ συνεπείᾳ τούτου νὰ ἀκυρῶνῃ ριζικῶς τὴν ἐκλογὴν ἐν γένει τῶν ἐκλεχθέντων βουλευτῶν, τότε κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον δύναται νὰ περιπέσῃ εἰς ἓν μέγα λάθος τοῦ νὰ μὴ δύναται νὰ σχηματισθῇ ἀπαρτία τῆς Βουλῆς, καὶ καθὼς μία κυβερνήσις, ἡ ὁποία ἔχει ἀντισυνταγματικὴν διάθεσιν νὰ κρατῇ τὴν ἐξουσίαν ἐκ παντὸς τρόπου, ὡς συνήθως δυστυχῶς συμβαίνει ἐν τῇ Ἑλλάδι, τοῦ νὰ ἐμφορῇται κυβερνήσις ἐκ τῶν στίχων τοῦ ποιητοῦ Σοφοκλέους:

«Εἴπερ γὰρ ἀδικεῖν χρή, τυραννίδος πέρι κάλλιστον ἀδικεῖν, τὰ δὲ ἄλλα εὐσεβεῖν χρεῶν».

ὡς εἶπεν ὁ Ἐτεοκλῆς τύραννος τῶν Θηβῶν πρὸς τὴν μητέρα του Ἰοκάστην, διατί δὲν ἔδιδε τὴν ἐξουσίαν πρὸς τὸν Πολυνεῖκην τὸν ἀδελφόν του κατὰ τὴν περὶ τούτου συμφωνίαν του. Ἐπομένως ζητῶ τὸ ἀπαράδεκτον τῆς ριζικῆς ἀκυρώσεως τῆς ἐκλογῆς Ἀγυιάς, τοῦ ἂν καλῶς ἢ κακῶς τὸ πρωτοδικεῖον Λαρίσης δὲν ἀνεκήρυξεν ὡς ὑποψήφιον βουλευτὴν τὸν Ἰω. Κατζικόπουλον καὶ τὸ ἀποδεικτικὸν τοῦ Δημάρχου εἶναι πάντῃ ἀπαράδεκτον, καὶ ἂν ὑποθέσωμεν ὅτι οἱ ἐκλογεῖς ἦσαν γεγραμμένοι πράγματι εἰς τὸν ἐκλογικὸν κατάλογον, ἄλλὰ εἰς τὴν ἀναφορὰν πρὸς τὸ Δικαστήριον ἦσαν γεγραμμένοι μὲ ἄλλα ὅλας διαφορετικὰ ἐπώνυμα, ὡς ἐντροπόμενοι νὰ ὑπογραφῶσι μὲ τὰ ἀληθῆ τῶν ἐπιθετα, ὑποστηρίζοντες τὸν Ἰω. Κατζικόπουλον ὡς βουλευτὴν τῆς ἐπαρχίας Ἀγυιάς, ἀφοῦ ἡ πατρίς αὐτοῦ Κυνοῦρια τὸν ἔχῃ ἀπόβλητον καὶ ἀποπομπαῖον.

Ὡς πρὸς τὸ δεύτερον ζήτημα τῆς ἀκυρώσεως τοῦ 2ου τμήματος τοῦ Κεραμιδίου, λέγω, ὅτι ὁ Εἰρηνοδίκης μὴ λαβὼν ἐγκαίρως τὴν ἐγγραφὴν παραγγελίαν τοῦ Εἰσαγγελέως Λαρίσης εἰμὴ τὴν 22αν Δεκεμβρίου 1881 καὶ κατὰ τὴν 22αν Δεκεμβρίου 1881 ἐνεργήθη πανηγυρικῶς ἡ ἐκλογὴ τοῦ τμήματος τούτου ἐν Κεραμιδίῳ, παρασταθέντων ψηφηφόρων 518, οἵτινες ἐψηφηφόρησαν κατὰ βούλησιν ἐλευθέραν ἀφοῦ προηγουμένως συνετάχθη πρακτικὸν περὶ τῆς ἐνάρξεως τῆς ψηφηφορίας, παρόντων τῶν υποψηφίων, καὶ ὑπογραφέντων ἄνευ τῆς παραμικρᾶς ἀντιρρήσεως καὶ μετὰ τὴν διαλογὴν ἐνιοι τῶν ἀντιπροσώπων τῶν υποψηφίων βουλευτῶν, ἀφοῦ εἶδον τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ψηφηφορίας ἐναντίον των, ἠρνήθησαν νὰ ὑπογράψωσι τὸ ἐπὶ τούτῳ συνταχθέν πρακτικόν, ὅθεν ἂν ἐγένετο τὴν 22 Δεκεμβρίου 1881 ἡ ἐκλογὴ τοῦ 2ου τμήματος Ἀγυιάς καὶ

οὐχὶ τὴν 20 Δεκεμβρίου 1881 δὲν ἔχει τι τὸ ἐπιλήψιμον καθὼς τὸ κώλυμα προήλθεν ἐκ τῆς ἐξουσίας αὐτῆς, καὶ ἅμα ἦρθη ἐκ τοῦ μέσου τὸ κώλυμα τοῦτο, ἐξηκολούθησεν ἡ ἐκλογὴ ὡς εἰς διηγετὴ συνέχειαν τοῦ σταδίου τῆς ἐκλογῆς, καὶ καθ' ὅσον οἱ ψηφηφόροι ἀπὸ τῆς 19 Δεκεμβρίου 1881 κεχρηνότες καὶ καραδοκοῦντες ἐπερίμενον τὸν Εἰρηνοδίκην νὰ ψηφηφορήσωσιν ἐξασκοῦντες τὸ ὕψιστον καὶ ἱερώτερον δικαίωμα των ἐν τῇ πολιτείᾳ, καὶ οὕτω συμβαίνει καὶ εἰς ἅπασαν τὴν Ἑλλάδα, ὁσάκις συμπέσει κώλυμα, ἐξακολουθεῖ ἡ ἐκλογὴ τὴν ἐπομένην ἡμέραν ἀπὸ τῆς παύσεως τοῦ κωλύματος· ὥστε ἡ ἐνστάσις αὕτη εἶναι ἀβάσιμος, καθὼς ἐπίσης καὶ ὁ ἕτερος ἰσχυρισμὸς ὅτι δὲν ἐψηφηφόρησαν ἀπαντες οἱ ἐκλογεῖς, 118, ἐνῶ μόνον ἐψηφηφόρησαν 518· ἀλλὰ τοῦτο συμβαίνει σχεδὸν εἰς ἅπασαν τὴν Ἑλλάδα τοῦ νὰ μὴ προσέρχωνται ἀπαξάπαντες εἰς τὴν ψηφηφορίαν, καὶ καθ' ὅσον ὁ Νόμος τοὺς ἀγρυπνοῦντας βοηθεῖ, καὶ οὐχὶ τοὺς ραθυμαῦντας. Ἀλλὰ καὶ ἂν διαταξῆτε νῆαν ἐκλογὴν Ἀγυιάς, ἐστὲ βέβαιοι, Κύριοι, ὅτι οἱ λεγόμενοι ὑποψήφιοι οὐδὲ πάντε ψήφους θέλουσι λάβει ὑπὲρ ἑαυτῶν, διότι δὲν πρόκειται ἡ ἐπαρχία Ἀγυιάς νὰ στείλῃ ἀγωγιάτας ἀντιπροσώπους εἰς τὸ ἀλητάνικον, ἀλλὰ εἰς τὸ κοινοδοῦλιον, εἰς ὃ συναθροίζονται οἱ ἐκλεκτοὶ τοῦ ἔθνους ἐντὸς αὐτοῦ τοῦ ἱεροῦ περιόλου, καὶ καθ' ὅσον οἱ Ἀγυεῖς εἶναι νοήμονες καὶ ἐγγράμματοι καὶ καλῶς γνωρίζουσι νὰ διαθέσωσιν ἐλευθέρως τὰς ψήφους των προκειμένου λόγου περὶ ἐκλογῆς καταλλήλων προσώπων, καὶ καθ' ὅσον δὲν δύναται νὰ ἐπηρεασθῶσιν ἀπὸ ὁποιανδήποτε πονηρὰν ἀφορμὴν, ὡς πάντες βιομήχανοι καὶ κτηματικοὶ, καὶ αἰσθάνονται τὴν ἀξίαν τῆς ἐλευθερίας.

ΘΕΑΤΡΙΚΑ

ΘΡΙΑΜΒΟΣ ΤΟΥ Κ. ΛΕΚΑΤΣΑ

Τελείωσε! Ἐσχηματίσαμεν ἰδέαν, ὅτι διὰ νὰ γίνωμεν ἄνθρωποι πρέπει νὰ μεταβῶμεν ὅλοι εἰς κἀνὲν ψυχρὸν κλίμα, νὰ ἀκονίσωμεν τὰ μαλακὰ μας νεῦρα, νὰ ἐγχύσωμεν ἐν τῇ αἱματὶ μας σίδηρον ὑπομονῆς καὶ ἐπιμονῆς, νὰ θεωρακίσωμεν τὸ ἠθικὸν μας καὶ τὸ φυσικὸν μας διὰ παντοπλίας μεσαιωνικοῦ ἱππότου, διὰ νὰ δυνάμεθα ἐπιστρέφοντες νὰ ἐπιχειρῶμεν καὶ ἡμεῖς κἀνὲν ἔργον, ἀντὶ νὰ ὑγραινώμεθα ὑπὸ λόγων καὶ φλυαρίας. Τὴν ἰδέαν αὐτὴν ἐνέπνευσεν εἰς ἡμᾶς χθὲς ὁ ἀληθὴς θρίαμβος τοῦ καλλιτέχνου μας Λεκατσα, ὅστις παῖς ἐστὶ Ἰθακήσιος ἐρρίφθη εἰς τὰς ἀγγλικὰς ἀκτὰς, ἀγνωστος, ἀπροσάτευτος, ἄπορος, καὶ εἶπε: Θὰ κατατριβῶ, θὰ στερηθῶ, θὰ ὑποστῶ περιπετείας, θ' ἀρχίσω ἀπὸ τῶν ἐλαχίστων, ἀλλὰ θὰ φθάσω εἰς τὰ μέγιστα, ἀλλὰ θὰ γίνω Ἀγγλος ἡθοποιὸς καὶ θὰ καταχειροκροτηθῶ ὑποδουμένος πρῶτα πρόσωπα ἐντὸς τῶν βρεττανικῶν νῶν, ὅπου λατρεύεται ὁ θεὸς Σαίξπηρ. Εἶπε καὶ ἐγένετο. Ἐγένετο Χάμλετ, Σάυλοκ, Ἰάγος, Ρισελιέ, ἀφοῦ ἐχρημάτισε κατὰ πρῶτον πρόσωπον βωδὸν, ἀφοῦ κατῆλθε καὶ εἰς τὴν παντομίμην ἀκούμη, διότι αὐταὶ ἦσαν αἱ ὁδοὶ, ὅθεν ἐμελλε νὰ φθάσῃ εἰς τὸ σκοπούμενον.